

An artistic illustration of two women with long, vibrant red hair, standing in a dark, dense forest. They are wearing elegant, flowing blue dresses with intricate floral patterns and sheer, lace-like details. Each woman has a crown of white flowers on her head. The background is filled with dark green foliage, small white flowers, and soft, glowing light spots, creating a magical and ethereal atmosphere. The overall color palette is dominated by deep blues, greens, and the striking red of the women's hair.

*Květy
Fasmínu*

Leandra Sold

Leandra Sold

Květy Jasmínu

Těm, kteří věří ve šťastné konce. ;-)

*Schoulená v hlubinách vesmíru,
pohlčena tisícem safírů.
Brouzdaje půlnočním nebem,
laskám se se světem.
Procházka po poušti, to už mě duše opouští.
Lítám po kapkách zevrubna.
To pro tebe jsem si přišla.
Do nocí minulých, chci se propadnout, tak nenech mě
zapomenout.
Stáváš se snem, co rychle odchází, bojím se, že se už nevrátíš.*

Anna Dominika Vintrová

Prolog

15. května 1814, Praha, Rakousko-Uhersko

Běžela dlouhou chodbou a těsně před jeho pokojem se zastavila, uhladila si černou sukni školní uniformy i bílý límeček u krku a štípla se do tváří. Ještě se rozhlédla, jestli ji nikdo nevidí, a tiše vytūkala na zavřené dveře rytmus vídeňského valčíku. Ty se pootevrou na okamžik přesně tak dlouhý, aby se jimi mohla bezpečně a neviděna protáhnout dovnitř.

„Miláčku,“ vydechne, když ho spatří, a vrhne se mu do otevřené náruče. Adam ji sevře a políbí do vlasů.

„Tolik jsi mi chyběla, počítal jsem vteřiny.“

„I já,“ odtuší a upře k němu zelené oči plné slz. „Je po všem, Adame. Už se nebudeme moci vídat,“ vzlykne.

On se zamračí a setře jí bříškem palce slzy z tváří. „Ale proč?“

Josefína krátce potáhne nosem. Občas se chová jako malé dítě a přivádí ho tím k šílenství. Nejradši by jí nafackoval. Od šlechtičny by čekal vybranější chování.

„Nějaký bohatý anglický lord dnes požádal o mou ruku a tetička souhlasila,“ zakňourá protivně a on se odtáhne.

„Neplač. Věděli jsme, že ten den jednou přijde,“ řekne jí mírně a zkoumavě si ji prohlíží. Přemýšlí, jak ji dotlačit co nejspíše k tomu, oč se snaží už celé měsíce. Pokud se vdá, přijde jeho snaha vniveč a on už jí obětoval tolik času.

„Doufala jsem, že mě nikdo nebude chtít, když nemám věno a až tvoje žena umře, vezmeme se.“

Usměje se na ni a zastrčí jí zbloudilou zrzavou lokýnku za ucho. „Na to jsi příliš krásná. Říkal jsem ti, že máme pro sebe jen vymezený čas. Ty jsi to pořád odkládala a teď bude tvým prvním mužem nějaký namyšlený a protivný lord.“

Fňukne a zase potáhne nosem. Pohled upře do země. „Když já se tak bojím. Co když nás někdo přistihne? Byla by to příšerná ostuda.“

Vezme její tvář do dlaní. „Postarám se, abychom měli soukromí. Nikdo se o tom nedozví,“ ujistí ji a přejeje jí palcem po růžových rtech. Ucukne a otočí se k němu zády.

„Ale je to přece hřích,“ namítne.

A právě o to jde! Chce se mu vykřiknout, v poslední vteřině se však ovládne a netrpělivě vzdychne. Jestli ji nedostane do postele, bude ji muset zabít, aby si ulevil.

„Vidím, že tvoje láska není tak velká, jak tvrdíš.“

Vyplašeně se k němu otočí. „Ale je! Miluji tě jako nikoho na světě *mon aimé*, jak to můžeš říct?“

„Tak se mi oddej,“ zaprosí a sevře jí paže v dlaních.

Nešťastně se na něj zadívá tím svým nudným unylým pohledem. Vzmáhá se v něm touha chytit ji za krk a rdousit, dokud naposledy nevydechne, na místo toho jí vtiskne na rty tvrdý polibek. Ona mu jej chvíli oplácí a pak se odtáhne. Znovu se na něj zadívá, ale tentokrát jinak. Její oči září a jiskří. Podobný výraz u ní nikdy neviděl. Zdá se, že v ní snad konečně probudil něco jako vášeň, pomyslí si hrdě a už, už čeká, že mu navrhne, kdy se znovu sejdou, ale na místo toho ji slyší říkat: „Utečeme spolu! Utečeme do Francie a budeme spolu žít jako

manželé v nějaké malé garsonce na předměstí. Ty budeš učitel a já se budu starat o naše malé hnízdečko lásky.“

Překvapeně zamrká.

„Víš, přece, že si tě nemůžu vzít. Že jsem pořád ještě ženatý, i když je Žofie v sanatoriu.“

Josefína zrudne. „Vím, ale lidi v Paříži to neví. A mě by nevadilo na tebe počkat.“

Zavře oči a v duchu počítá do deseti. Ta holka ho připraví o nervy. „Josefíno, drahoušku. Moje žena je sice nemocná, ale může trvat roky, než zemře. Opravdu chceš čekat tak dlouho?“ Prosím, řekni, že ne, jinak tě vážně budu muset zabít.

Dívka si olízne rty a položí mu dlaně na hrudník, přičemž si pohrává s knoflíčkem u jeho košile. „Myslela jsem spíš, že bychom byli pro lidi manželé jen na oko. Nikdo by přece nevěděl, že jsme se doopravdy nevzali, a tak by nikomu nepřišlo zvláštní, že spolu máme děti, a tak vůbec,“ řekne nesměle.

Nejdřív se zamračí, ale pak si uvědomí, že je mu vlastně úplně jedno, kde se s ní vyspí, jen když k tomu konečně dojde a nebude si ji muset brát.

„Dobrá. Utečeme spolu,“ souhlasí. „Ale teď jdi, než tě bude někdo hledat. Dám ti včas vědět, jaký je plán.“

Přikývne a chvatně ho políbí. „Už se nemůžu dočkat.“ Ještě jednou se na něj mezi dveřmi usměje a tiše je za sebou zavře.

Adam na ně ještě nějakou dobu mlčky zírá. Jeho tvář je chladná, ale v nitru se v něm odehrává celá bouře pocitů. Jen co konečně získá její duši Peklu, povýší ho strýc na svého pobočníka namísto Samaela, přesně jak si to vždycky přál. Tahle napůl andělská holka je jeho bránou k moci.

Květ první

Kapitola 1 Rozhřešení

*Ach, rozbita je zlatá číř! Odletěl pro vždy duch!
Jek znovu slyš! – Neb duše již bloudí, kde Styxu pruh!*

Edgar Allan Poe

14. listopad 2015, New York City

Ležím mlčky na gauči schoulená do klubíčka, rukama si objímám břicho a snažím se přestat na prázdno štkát. Zásobu slz jsem vyčerpala už před dlouhými hodinami.

Jsou pryč. Zklamala jsem je. Oba.

Cítím se vyčerpanější, než když jsem přešla poušť, a přesto se mi milosrdný spánek stále vyhýbá. Mám strach, že kdybych se zvedla a přemístila se do ložnice, budou tam na mě odevšad číhat vzpomínky na něj.

Jako by to mohlo být ještě horší. – špitne škodolibě můj dlouho ztracený druh, moje podvědomí.

„Jdi k čertu!“ odseknu a hlas mi přitom nepřírozeně přeskočí. Zní cize, jako z jiného světa. Jako by mi nepatřil. Jako kdybych to už bez nich ani nebyla já. Nemám vůbec ponětí, jak dlouho už se takhle utápím v sebelítosti a nenávisti k sobě samé. Možná pár hodin nebo dnů. Protřu si rozbolavělá víčka a očima zaostřím na vlákna látkového potahu na opěradle gauče. Měla bych vstát a něco sníst. Kvůli dítěti. Kvůli naší dceři. Kvůli Rosalii. Myšlenka na ni mi náhle vžene do očí slzy, o nichž jsem byla přesvědčená, že už jich nejsem schopna. Vyleká mě to a když k tomu navíc v podbříšku ucítím zvláštní bublavý pocit, připomínající ze všeho nejvíc lehounký dotek motýlích křídel, zmocní se mě doslova panika.

Jak se mám sama postarat o bezmocné dítě, když jen těžko zaopatřím sama sebe? Na mysli mi vytane vzpomínka na moje poslední setkání s Namaah. Mluvila o jakési Alianci a o tom, že její členové budou z narození mé dcery nadšeni. Jak jen ji před nimi dokážu sama uchránit? V tom ticho zšeřelého bytu naruší zvuk domovního zvonku. Zadívám se směrem ke dveřím výtahu a srdce se mi prudce rozbuší. Kdo jen to může být?

Aidan se na mě nejspíš pořád ještě zlobí za to, co jsem udělala Pandoře. Určitě mu bude nějakou dobu trvat, než pochopí jak zlá a podlá bytost to ve skutečnosti byla. Pak mi určitě odpustí, ale teď ještě ne. Ne, je příliš brzy. To jsem někde podvědomě cítila a věděla. Natolik dobře jsem ho znala. Zvonek se ozval znovu. Zamračila jsem se a vztekle jsem vstala ze svého dolíčku na gauči, abych situaci vyřešila. Příliš prudce, uvědomila jsem si, když se mi před očima udělali mžitky a musela jsem se rukou zachytit opěradla. Zhluboka

jsem se nadechla a pomalu vydechla. Pořád jsem cítila slabost. Znova. Nádech. Výdech. Nádech. Výdech. Ná –. Zase ten zvonek. Nasupeně jsem několika dlouhými kroky došla až k interkomu, abych recepčnímu řekla, že nikoho nemá vpouštět do výtahu příštích dvacet let nebo dokud nebude moje dcera dost velká na to, aby se mohla sama bránit, kde zjistím, že návštěvník použil zvonek v podzemních garážích. Přes recepci vůbec neprošel. Poplašeně couvnu.

Ten, kdo zvonil, musí mít přístupovou kartu s čipem, jinak by se do garáží nedostal. A pokud má kartu ke garážím, možná... Srdce mám najednou až v krku, když přes ocelové dveře zaslechnu zvuk výtahu, který právě míří dolů. Přivolał si výtah. Dlouze vydechnu. Jen neplaš Yasminne, možná je to některý ze sousedů z nižších pater. Ale pro případ, že by nebyl, se rozběhnu do kuchyně, kde sáhnu po co možná největším noži, pak se vrátím zpátky k výtahu, vedle něhož se postavím do zákrytu právě včas, abych mohla na vetřelce nečekaně zaútočit až vykročí ven. Ozve se krátké cinknutí, dveře se otevřely a já bez meškání skočím příchozímu rovnou za krk a porážím ho k zemi. S koleny na zemi ho uvězním mezi svými stehny čelem k zemi. V pravé ruce svírám rukojeť nože a levou ho chytám za rameno a otáčím čelem k sobě. Až fakt, že neklade nejmenší odpor mě donutil zamrkat a pořádně si ho prohlédnout.

„Alejandro!“ zašeptám nevěřicně, když se zadívám do známých šedých očí. Nůž mi vypadne z ruky a bezmyšlenkovitě ho sevru v pevném objetí. Jeho široká hrud' jakoby mě vybízela k pláči a když mi sevření oplatil, pochopila jsem, že s sebou přinesl něco, co mi scházelo od chvíle, kdy jsem nadobro ztratila otce, Daniela i Diane. Útěchu. Najednou jsem zase nebyla úplně sama.

Alejandro nepřijel sám. V garážích na něj čekala jeho Graciela. Nejela s ním výtahem pro případ, že by tady nahoře došlo k boji. A ono málem došlo. Uvědomila jsem si, když mi Alejandro ještě pořád na zemi líčil, jak moc ho vyděsilo, že mu nikdo neotvíral. Mlčky jsem se odtáhla z jeho náručí a neobratně jsem se vyhrabala zpátky na nohy. Úplně jsem zapoměla, že byli v Jižní Americe. Že ani jeden z nich nemá tušení, že... Teprve teď se Alejandro rozhlédl po bytě a nakrabatil dozlatova opálenou pokožku na čele. Když jeho pohled dopadl na už téměř černé zaschlé louže krve a šmouhy stejné barvy vedoucí až na gauč, všimla jsem si, jak sebou prudce trhl. Beze slova se na mě zadíval, povolil si vázanku u krku a rozepnul si dva knoflíčky u košile, než se mu ze sevřeného hrdla vydralo ochraptělé: „Co se tady stalo?“ Když jsem hned neodpověděla, znovu se pátravě rozhlédl kolem sebe, aby nakonec dodal: „A kde je Daniel?“

Zkousla jsem si dolní ret a na nic určitého se zadívala z okna za ním. „Nedokázala jsem ho ochránit,“ pronesla jsem bezbarvě a z výrazu jeho tváře jsem najednou pochopila, že jsem zase sama. Že stejně jako mi Aidan neodpustí smrt Pandory, bude mi tenhle dobrosrdečný vysloužilý anděl zazlívát, že jsem nechala zemřít jeho jediného skutečného přítele. Objala jsem si rukama břicho a poodešla stranou. „Pochopím, když teď odejdeš. Pozdravuj ode mě Gracielu. Sbohem.“

Překvapeně zavrtěl hlavou. „Proč bych odcházel?“

Nedokázala jsem mu pohlédnout do očí, a tak jsem se mu zadívala na dokonale vyleštěné černé polobotky. Hořce jsem se pousmála při představě, že se takhle vyšňořený prochází po jihoamerických plážích. „Byl to tvůj přítel a kvůli mně je z něj teď jen hromádka popela.“ Odvětim tiše a snad, abych dodala svým slovům větší váhu,

dojdu ke konferenčnímu stolku, kde leží šperkownice s Danielovými ostatky. Beze slova mu ji podám. Alejandro mi ji vytrhne a navzdory mému očekávání se dovnitř vůbec nepodívá, jen ji odloží zpátky na místo, odkud jsem ji zvedla. Potom mě chytí za obě paže a prudce mnou zatřese. Překvapeně zamrkám a konečně se na něj podívám, abych zjistila, že navzdory smutku v jeho očích, navzdory slzám, které mu už smáčely obě tváře, se v jeho očích zračí celá škála emocí, ale nenávisť nebo zlost jsem mezi nimi nenašla.

„Ty...“ polknu a musím si olíznout vysušené a popraskané rty, abych jimi mohla dál pohybovat. „Ty se na mě nezlobíš?“ nechápala jsem to. Měl by mě nenávidět. Stejně jako Aidan. Jako celé lidstvo světa. Nechala jsem zemřít jejich jedinou naději na přežití. Až zasáhne Merihem, nebude už nikdo, kdo by smrtící nákazu zastavil.

„Dokud Daniel nepoznal tebe, nežil. Přežíval. Teprve s tebou poznal štěstí a lásku. To ty jsi byla jeho důvod žít. Jednou mi řekl, že by obětoval celý svůj nesmrtelný život za jedinou vteřinu strávenou s někým, kdo v něm dokáže znovu probudit skutečné emoce. A ty jsi to dokázala, Yasminne. Dala jsi mu celé dny a měsíce. To je víc, než by si skutečný přítel mohl pro svého druha přát.“

Při těch slovech se mi roztrásl dolní ret. Oči mě pálily. „Co teď budu dělat?“ zeptala jsem se ochraptěle. „Bez něj.“ Dodala jsem ještě na vysvětlenou, jako kdyby to snad bylo třeba.

Alejandro se pomalu nadechl a pátravě se rozhlédl kolem sebe. „Nejdřív tady budeme muset trochu uklidit. Ten gauč se bude muset asi vyhodit úplně, nemyslím, že by Gracie dokázala tu skvrnu vyčistit. Stejně tak ten koberec. A ty by ses měla osprchovat. Bez urážky Yasminne, vím, že jsi moje šéfová, ale smrdíš jako skunk. Kdy ses naposledy sprchovala. Jsi celá od krve a...“ zarazil se. Jeho oči mě sjely

od hlavy k patě, potom se zadíval na prostor před výtahem, na gauč a zase zpátky. Udělal to ještě několikrát, než konečně znovu promluvil. „Kdo ho zabil? Ta krev, vypadá to, jako by tady někoho rozsápalo divoké zvíře. To je...“ zarazil se, aby mohl polknout a mně došlo, že se celou dobu snažil najít odpověď sám. Jenže bez úspěchu.

„To je jeho krev?“ dodá konečně.

Přikývnu a ošiju se. „Většina.“

„A zbytek?“ nedá se odbít. Potřebuje odpovědi na své otázky a já vím, že aspoň tohle mu dlužím, ale není lehké na ně odpovídat. Zatraceně ani trochu. Když o tom mluvím, když na to myslím, je to, jako kdyby se to celé dělo znovu a znovu. Teď je řada na mě, abych polkla nahromaděné sliny a na krátkou chvíli se odmlčela. Několikrát zakroučím hlavou, můj mozek se pořád snaží popřít realitu a já ho vždycky musím znovu přesvědčit o tom, že to tak opravdu je. Že to, co chci popsat Alejandrovi, se opravdu stalo. Zaslhla a páchnoucí krev kolem nás a na mých šatech i rukou je toho jasným důkazem. To proto jsem se neumyla, proto jsem neuklidila zapáchající byt. Potřebovala jsem totiž samu sebe přesvědčit, že to nebyla jen ošklivá noční můra. Že se to opravdu stalo. Asi přicházím o rozum.

„Zbytek krve patřil Josefíně,“ odpověděla jsem tiše a zase uhnula pohledem.

„Ale jak? To není možné, ta je přece...“

„Mrtvá,“ dokončila jsem za něj a ztěžka dopadla na gauč za sebou. Pokývala jsem nešťastně hlavou a složila ji do dlaní. Teprve, když jsem si promnula unavené oči a spánky, donutila jsem se pokračovat.

„Gabriel, Rafael a Pandora ji oživil. Udělali z ní upíra. Daniel nás od sebe nedokázal rozeznat a tak...“ odmlčela jsem se a v duchu jsem tiše doufala, že Alejandro nebude chtít slyšet podrobnosti. Jednou

mu všechno vysvětlím, ale ne teď. Cítím se najednou tolik ospalá. Zívnu, ztěžka se opřu o opěradlo gauče a zřejmě jsem musela usnout, protože s sebou prudce trhnu, když na rameni ucítím teplou dlaň. „Paní Yasminne,“ osloví mě hospodyně a starostlivě si mě prohlíží. „Musíte se umýt. Pojd'te se mnou, připravila jsem vám koupel.“ Zatímco mluví a popisuje mi, co právě teď budu dělat a proč, pomáhá mi na nohy, které se mi pletou jedna pod druhou. Snad proto, že se objevil Alejandro a já jsem v bezpečí, dovolila jsem si konečně popustit uzdy vyčerpání a plně jsem se mu poddala. Graciela mě opatrně odvádí chodbou až ke koupelně, odkud je slyšet zvuk tekoucí vody a tiše na mě mluví. Její hlas konejší moje smysly. Připomíná mi matku, podobně se o mě starala, když jsem Daniela opustila. Zdá se to jako věčnost. Tolik promarněného času bez něj, uvědomím si a bezděčně fňuknu. „To bude dobré, paní Yasminne. Všechno bude dobré,“ tiší mě Graciela, zatímco mi svléká zakrvácené oblečení. „A teď půjdete do vany, madam. Podejte mi ruku.“ Mlčky ji poslouchám, dělám přesně to, co mi říká a nechávám si umýt obličej, vlasy i tělo. Když je hospodyně hotová, pomůže mi z vany ven a zabalí mě do měkkého županu. Jemně mi ručníkem suší dlouhé vlasy, a když je hotová, chytí mě za ruku, aby mě odvedla do postele. Sotva však otevře dveře ložnice, zmateně zamrkám. Do nosu mě praští štiplavá vůně čokolády a mandlí smísená s těžkým pachem shnilých květin. Josefína. Prudce zavrtím hlavou a zapřu se mezi dveřmi. „Ale madam, na gauči spát nemůžete. Je úplně špinavý a smrdí. Pojd'te si lehnout do postele. Uvidíte, že až se vyspíte, bude všechno vypadat úplně jinak. Lépe.“

Znovu jsem zavrtěla hlavou a z hrdla mi vyšel hluboký hrdelní zvuk, který připomínal zavrčení. Graciela s sebou šklubla. „Dobře,

sem ne.“ Práskla dveřmi a vedla mě k jiným. K těm vedle Danielovi pracovny, kde býval její portrét. Už už jsem se připravovala k protestu, když se přede mnou objevil světlý pokoj s dětskou postýlkou u jedné stěny a větším jednolůžkem u druhé. Uprostřed bylo bílé houpací křeslo a v něm byl položený plyšový králíček. Po tváři mi skanula jediná slza. Málem jsem na ten pokoj zapomněla. Tiše jsem vykročila vpřed a vzala jsem plyšovou hračku do dlaní, přiložila si ji k nosu a dlouze nasála její vůni. Jen čokoláda. Otočila jsem se k postýlce s dětským ložním prádlem a očichala ho stejně jako plyšáka. Podobně jsem se zachovala v případě závěsů, velkého medvěda v koutě, a nakonec jsem dlouze nasála Danielovou vůni z příkrývky na velké posteli. „Nebyla tady,“ prohlásila jsem úlevně a Graciela mě celou dobu poplašeně pozorovala z prahu místnosti. Usmála jsem se na ni v touze ji uklidnit, ale ona se začala křížovat a volat Alejandra.

„To nic, Gracielo. Je to v pořádku,“ špitnu ochraptěle.

Hospodyně ke mně však dál vrhala nedůvěřivé pohledy. Zřejmě si myslí, že mi přeskočilo.

„Jen se tady trochu vyspím.“ Abych dodala svým slovům větší váhu, posadím se na pelest postele. „A potom vám všechno vysvětlím.“ V tu chvíli už do místnosti nakukoval i Alejandro a starostlivě krčil čelo, když viděl mou rozjasněnou tvář. „Oběma,“ dodala jsem ještě, než jsem se položila na měkkou matraci.

Usnula jsem ještě dřív, než se moje hlava vůbec dotkla polštáře.

Kapitola 2

Chladná

*Co hrozných dějů srdce tam jest psáno
na krystalných těch sférách nebeských!
Co velkých trudů! Však též nadějí!
A jaké jasné, tiché moře pýchy!
Co smělé ctižádosti! Jaká hloubka
a jaká nezměrná moc milování!
Edgar Allan Poe*

Spala jsem tři dny. Během té doby si matně vybavuju, že mě Graciela s Alexandrem střídavě chodili kontrolovat. Tiše otevřeli dveře a opatrně našlapovali k mojí posteli, k odchodu se vždycky otočili teprve, když si byl jeden nebo druhý jistý, že jsem pořád ještě naživu. Probouzela jsem se během jejich návštěv do jakéhosi polospánku, a když jsem se přesvědčila, že mi nehrozí nebezpečí, znovu jsem upadla do bezvědomí. Nezdáli se mi žádné sny. Byla jsem za to vděčná.

Třetí den jsem prostě jen otevřela oči a cítila jsem, že musím vstát. Ted' stojím v obývacím pokoji a překvapeně se rozhlížím po místnosti. Skvrny od krve na zdech i podlaze byly pryč, stejně tak bílý koberec se třpytivými vlákny a zničený gauč nahradila dvě smetanová křesla a pohovka s vysokými opěradly. Jako kdyby se to nikdy nestalo, napadne mě. *Ale stalo.* – ohlásí se kousavě hlas mého

podvědomí. Jeho přítomnosti jsem za dlouhé měsíce už odvykla. Je jako červ v mojí hlavě, jako parazit, který mě sžírá zvnitřku a zpochybňuje každou mou myšlenku.

„Jste vzhůru,“ ozve se za mnou z kuchyně překvapený hlas hospodyně. Otočím se tím směrem, mírně se na ni usměju a pomalu dojdou až barovému stolku, kde se posadím na jednu z vysokých židlí.

„Ano, už to tak vypadá,“ konstatuju prostě. Graciela si mě dlouze prohlíží a potom opatrně, jako bych byla křehká porcelánová panenka, vezme moje bledé ruce volně položené na barovém pultu do svých opálených dlaní a jemně je stiskne. „Tolik jsme se o vás a Alejandrem báli,“ řekne a velké hnědé oči se jí při těch slovech lesknou. „Pořád jste spala. Už jsme se báli, že se nikdy neprobudíte.“

Hlasitě jsem vzdychla, když se mi do očí nahrnuly slzy. Jejich péče mě dojímala a budila ve mně strach. Ohrožovala jsem je, stejně jako svou nenarozenou dceru. Neměli by tady se mnou být, a přesto jsem je nedokázala poslat pryč. Potřebuju je. Nevěděla jsem, co říct.

„Ach Gracielo, je mi to tak líto,“ vysoukala jsem ze sebe nakonec a otřela si hřbetem ruky zbloudilou slzu.

Žena se na mě nechápavě podívala. „Ale co?“

Že jste jediní, kdo mi na světě zbyl. Že jsem tolik sobecká, že ohrožuju i vaše životy. Že jsem dopustila jejich smrt a hlavně, že ti nemůžu říct celou pravdu. Co jí asi Alejandro řekl? Jak vysvětlil stav, v němž byt byl, než ho dali do pořádku? A Danielovu smrt? Najednou si nejsem jistá, co jí smím prozradit, a tak jen zavrtím hlavou a odvětim: „Že vám dělám takové starosti.“

Hospodyně se na mě široce usměje. „Ale to je přece samozřejmost, že máme starost. Vy a pan Daniel jste jako členové naší rodiny. Jako děti, které jsme s Alejandrem nikdy neměli.“

A potom co se tady stalo, jak pana Blachthornea mučili a unesli... *Díós*, musela jste si projít peklem, holčičko.“

Trhaně jsem se nadechla. Takže takovou historku si Alejandro vymyslel pro svět. Odkášlala jsem si. „Gracielo, mohla...“ přeskočil mi hlas. „Podala byste mi, prosím džus?“

Hospodyně s sebou cukla. „Ale samozřejmě, já hloupá. Musíte mít hroznou žízeň a taky hlad. Udělám vám vajíčka. A slaninu.“ S těmi slovy se chvatně otočila a pustila se do přípravy té nejlepší snídaně, jakou jsem za celý svůj život jedla.

Když jsem dojídala poslední sousto, zazvonil telefon. Neměla jsem v úmyslu jej zvedat, chtěla jsem nechat volajícího spadnout do hlasové schránky, ale Graciela se po něm doslova vrhla. Když zaregistrovala můj překvapený pohled, pokrčila rameny. „Možná si konečně volají o výkupné.“

Nechápavě zamrámám. Výkupné? Graciela spustí do telefonu obvyklé: „Rezidence pana a paní Blackthorneových, co pro vás mohu udělat?“ a vteřinu na to zklamaně svěsí ramena, cosi odvětí a telefon položí zpátky do nabíjecí stanice na kuchyňské lince. „Jen nějaký prodejce.“

Skoro neznatelně kývnu a váhám, jestli se mám ptát na to výkupné. Mám totiž určité podezření a nerada bych, aby se kvůli mně zbořila Alejandrova historka jako domeček z karet. Ne, raději počkám na bodyguarda. Ten se objevuje asi o hodinu později. Nejprve se láskyplně přivítá se svou manželkou a teprve potom se posadí ke mně do obýváku, kde se snažím přijít na způsob, jak zastavit Merihema, aniž bych ohrozila svoje dítě a žádný spolehlivý mě zatím nenapadl. Bohužel.

„Jak se cítíte, Yasminne?“ zeptá se a posadí se na protější křeslo.

„Mohli bychom se vrátit k tykání?“ požádám ho, když si vzpomenu, že naposledy už podobné zbytečnosti odhodil.

Alejandro si odkašle a významně se zadívá Gracieliným směrem. „Se vši úctou, paní. Myslím, že to na veřejnosti není vhodné. Zvláště teď, ve vašem postavení.“

„V mém postavení?“ nechápu.

„Mohli bychom jít do pracovny?“ požádá na místo odpovědi a já v mžiku pochopím, že nechce, aby nás Graciela slyšela. Přikývnu a mlčky ho následuju na místo, které je prodchnuté Danielovou vůní, až mě to donutí zalapat po dechu, když vstoupím dovnitř a Alejandro za námi zavře dveře. Obejdu stůl a mlčky se posadím do koženého kancelářského křesla. Osobní strážce se posadí na židli proti mně.

„Hm, hm,“ zamručí nervózně a rozepne si dokonale padnoucí černé sako. „Nejprve bych vám –“

„Ti,“ opravím ho. Přikývne a pokračuje. „Ti měl objasnit situaci.“

„Něco málo už mi naznačila Graciela,“ přiznám a zapadnu hlouběji do měkkého polstrování.

Alejandro pokývá hlavou. „To jsem si myslel. Nemohl jsem jí říct pravdu, stejně bylo třeba vymyslet uvěřitelnou zástěrku pro širokou veřejnost. Daniel byl velmi vlivnou osobou nejen mezi nadpřirozenými bytostmi, ale především mezi lidmi. Jeho pohřeb tak bude veřejně sledovanou událostí a my nemáme žádné tělo.“

Zamračím se. „Mohli jsme ho přece nechat zpopelnit a jeho pohřeb podat jako ryze rodinnou záležitost.“

Alejandro se ošije. „Ano i taková možnost mě napadla, ale přiznám se, že jsem maličko zpanikařil, když jsi usnula na tom špinavém gauči a nenapadlo mě nic lepšího než požádat Gracie o pomoc. Nějak jsem jí musel vysvětlit všechnu tu krev i to v jakém

jsi byla stavu. A když potom ještě zavolala policii... Chtěli by vidět a pitvat tělo. A tak jsem si vymyslel únos. Za nějakou dobu Daniela prohlásí nezvěstným a ty se vyhneš veřejnému pohřbu i mediálnímu tlaku.“ Odmlčí se. „Tedy, to jsem si myslel.“

„Co tím chceš říct?“

Pokrčí rameny a promne si zátylek. Zdá se nesvůj. „Ten, ten mediální tlak... Nevyšlo to. Jsou všude. Stojí u garáží, před sídlem firmy. Dole v recepci... Prostě novináři jsou všude, kam se podíváš a všichni čekají jen na to, až vyjdeš ven a učiníš prohlášení.“

Několikrát zamrkám, zkousnu si dolní ret, a nakonec vystrčím bradu vpřed, abych řekla: „Tak jim ho dáme.“

Alejandro na mě několik vteřin jen mlčky zíral s pootevřenou pusou. „Ty chceš předstoupit před ty hyeny?“ podivil se.

Naklonila jsem hlavu ke straně. „Ne před všechny. Mám spíš na mysli, že bychom ty lepší pozvali sem. Jen dva nebo tři. Někoho z Timesů a BBC. Někoho seriózního. A pak –“ Odmlčím se, nevím, jak mu říct, co mám v plánu.

„A pak?“ naléhá a já sklopím zrak.

„Pak prodám firmu tomu, kdo nabídne nejvíc a zmizím odsud.“

V Alejandrových očích krátce zajiskří, když se zvedne ze židle a začne pochodovat kolem. „To nemůžeš!“

„Proč ne?“ odvětim klidně.

„A, a kam chceš vlastně jít?“ rozčiluje se.

„To nech na mě. Mám určitou představu,“ odpovím klidně a snažím se soustředit na dveře za ním, na tituly v knihovně, na cokoli, jen abych se na něj nemusela podívat. Zatímco jsem na něj čekala na

gauči, učinila jsem jistá rozhodnutí stran jeho a Graciely bezpečnosti. Věděla jsem, že se mu nebudou líbit.

„To teda nenechám.“ Jeho hlas začíná nabývat na intenzitě, když se opře o desku stolu a donutí mě se na něj podívat. „Slíbil jsem Danielovi, že na tebe dám pozor, takže kam půjdeš ty, půjdu s tebou.“

Mlčky sleduju, jak zrychleně oddechuje, maličko mu zčervenaly tváře a na čele se mu perlí pot. Ani tak nehnu ani brvou, když znovu promluví.

„Zprošťuji tě toho slibu. Propouštím tě ze svých služeb a Gracielu stejně tak.“

„Ale...“ chystá se cosi namítnout, mávnu mu rukou před očima. „Už jsem řekla, Alejandro.“

Zatnul zuby a vztekle uhodil rukou do stolu, až jsem musela prudce zamrkat. „To sakra nemůžeš!“ zasyčí.

Postavím se proti němu a podívám se mu zblízka přímo do blesky sršících očí. „Ale můžu.“ A musím.

„Jak chceš Graciele vysvětlit všechna ta monstra, která mám pořád ještě v patách? Jak ji chceš před nimi ochránit?“ zeptala jsem se ho a v duchu jsem si představila Gabriela, který by ji s chutí umučil jen proto, že ji mám ráda. Alejandro mlčel. Skoro jsem viděla, jak se mu v hlavě otáčí kolečka, jak se snaží vymyslet argument, který by mě přesvědčil o opaku. Marně. Jeho oči, zpočátku plné emocí, přešli z barvy rozbouřeného moře do odstínu temné deštivé oblohy, až nakonec úplně ztratily jiskru. Zůstaly prázdné, protože si uvědomil, že prohrál. Ztěžka dopadl zpátky na židli. Dlouze jsem vydechla, ani jsem si neuvědomila, že tajím dech.

„Pokud jde o firmu, počkáme, až policie prohlásí Daniela nezvěstným, snad mi pak dovolí firmu prodat.“

„To není třeba.“

Překvapeně vzhlednu.

„Daniel na tebe firmu převedl hned po vaší svatbě. Je tvoje, můžeš si s ní dělat, co chceš.“

„Aha,“ unikne mi jen, když si uvědomím, že s možností, že zemře dřív než já, počítal od chvíle, kdy se z něj stal zase člověk. Silou vůle potlačím slzy deroucí se mi do očí a polknu, abych se zbavila knedlíku v krku. „V tom případě potřebuju, aby nám právník připravil generální plnou moc pro tebe.“

„Pro mě?“ překvapeně zamrká. Kývnu. „Ano, nikomu jinému totiž nevěřím. Prodáme čtyřicet devět procent akcií firmy, zbytek bude pod tvou správou příštích dvaadvacet let.“

„Proč právě dvaadvacet?“ zajímá ho a já se mírně pousměju. „Protože tou dobou už bude moje dcera dost stará na to, aby se o sebe dokázala postarat.“

Teprve teď jsem v Alejandrových očích zahlédla cosi podobného pochopení, když zašeptal: „Nikomuto neprozradím. Přísahám.“

Položím dlaň na hřbet jeho ruky, kterou má volně složenou na desce stolu. „Já vím. A děkuju ti za to, příteli.“

Kapitola 3

Z pěšce královnou

*Slyš na poplach zvonů zvuk. –
spěže zvuk!*

*Ký svět hrůzy ted' se v jejich vír a zmatek shluk!
V poděšený noci sluch
křičí drsný tónů ruch,
strach je zbavil hovoru,
řvou jen, řvou jen ve sboru
chraptící!*

Edgar Allan Poe

S oběma jsem se loučila v slzách, ale nedovolila jsem Alejandrovi, aby mě odvezl na letiště. Namísto adresy mého pobytu jsem mu dala P.O. BOX pro případ, že by bylo nutné kvůli firmě vyřídit nějaké papírování. Nelíbilo se mu to, ale rozuměl tomu. Graciela tak chápavá nebyla. Div, že po mně neházela věcmi, když se to dozvěděla. Dva dny se mnou pak nepromluvila. Nezlobila jsem se na ni, cítila bych se na jejím místě úplně stejně. Aidan se neozval, ani Melanie a já sama jsem se s nimi nespojila pro jejich vlastní bezpečí. Dobře, přiznávám, že v případě Aidana jsem měla spíš strach z něj než o něj. Navzdory tomu, co byla Pandora zač, jsem si vyčítala, že jsem mu zase ublížila. Ze rtů mi unikl hluboký povzdech, když letuška oznámila, že bude

letadlo přistávat v Praze. Ještě, že jsem si nájemné předplatila tolik měsíců dopředu.

Srdce mi buší jako splašené, když otáčím klíčem ve dveřích a vstupuju do bytu, kde jsem nakonec strávila jen několik dnů a kam jsem utekla v domnění, že Daniela i Diane chráním, když se od nich držím dál. Jak moc jsem se mylila. Byt zůstal přesně v tom stavu, v jakém jsem ho opustila, jen měsíce nevětraný vzduch ztěžknul a zatuchnul. Budu muset nakoupit jídlo, uvědomím si, když postupně otevřu všechna okna, abych dovnitř vpustila chladný prosincový vzduch. Nebylo pochyb, že se blíží Vánoční svátky. Večerní Praha je ozářená snad miliardou malých světýlek všech barev a v oknech domů svítí adventní výzdoba. Vzduchem se nese vůně skořice a svařeného vína, mandlí a perníku. Škoda, že lidi nemají tušení, že je zrození Krista jedna velká lež. Což mi připomíná, že mě ještě čeká práce, protože Gabriel a Diákon musí zaplatit za Danielovu smrt. Pohledem zabloudím k červenému kufru, v němž mám schované pohodlné černé džíny s opaskem na nože, korzet stejné barvy vyztužený kevlarovým vláknem a koženou bundu s průstřihy na křídla. Nemám tušení, kde to Alejandro sehnal, ale je to další věc, za níž mu vděčím. Je čas, pomyslím si a začnu se převlékat. Oblíbené černé martensky si nechám na konec a zastrčím do nich dva malé ostré nože.

Nejdříve zamířím do kostela. Je skoro šest hodin ráno, nemělo by tam být moc lidí, pokud bude vůbec otevřený, a když nebude, jsem připravená využít veškeré svoje schopnosti k tomu, abych se dostala dovnitř. Kde jinde bych měla hledat Diákona než ve svatostánku, který byl vystaven na jeho počest. Je sobota, Náměstí Míru by se ve všední den touhle dobou nejspíš hemžilo lidmi. Dnes mě minulo jen

pár osamělých běžců a několik opilců. Na zastávkách postává hrstka dělníků mířících na ranní směnu. Vyhrnu si límec bundy o něco výš, protože mi zima zalézá za krk. Před vchodem do kostela svaté Ludmily se váhavě zastavím, opřu se do mohutných těžkých dveří a mě samotnou překvapí, že nejsou zamčené. Uvnitř je šero a ticho, zastavím se na vrcholu mohutného schodiště a mlčky se rozhlížím po vnitřní výzdobě kostela. Za normálních okolností bych snad dokázala obdivovat krásné fresky na stěnách i stropech. Barevné vitráže s postavami světců i zdálky zářící oltář zdobený drahokamy a polodrahokamy nebo betlém, ale teď ne. Zajímá mě jen přítomnost smrtelníků. Dlouze natáhnu vzduch do nosních dírek. Někdo tady je. Periferně zahlédnu pohyb vlevo. Černá látka, bílý kolárek... Farář, toho by nemělo být těžké přesvědčit, ať se klidí, napadne mě, když se krátce otočím k těžkým dveřím kostela a zatížím je vzdušným štítem. Teď se nikdo nedostane dovnitř ani ven. Nikoho nemůže překvapit, co se tady stane. Až na něj. Sklopím zrak a upřu veškerou svou mysl jen ke svým křídlům, teprve potom vykročím směrem k místu, kde jsem zahlédla jeho černé roucho.

Faráře zastihnu u jesliček, když otírá Ježíškovi neviditelné smítko z čela. Věděl o mně a zjevně čekal až za ním přijdu.

„Dobré ráno, otče,“ pozdravím ho jasným hlasem. Otáčí se ke mně a zvedá ruku, aby mi udělal na čele křížek, když v tom spatří moje bílá majestátní křídla. Několikrát naprázdno otevře a zase zavře ústa, než se vzmůže alespoň na prosté: „Ach Anděl.“

Přikývnu a vlídně se na něj usměju. „Potřebuji, abyste odešel, otče.“

Nechápavě nakrčí čelo. „Odešel?“

„Ano. Potřebuji si na nějakou dobu vypůjčit váš svatostánek.“
Vysvětlím.

„Na jak dlouho?“ zeptá se překvapivě věcně.

Pokrčím rameny. „Pár minut, možná hodin.“

Farář se široce usměje a rozmáchne se dlouhou paží. „Náš kostel je k dispozici pro všechny boží bytosti.“

„A v tom je právě ta potíž. Potřebovala bych ho teď mít jen sama pro sebe.“

Zamračí se. „Nechápu k čemu.“

Založila jsem si ruce na prsou. Čekala jsem, že to půjde trochu lépe. „Je to pro vyšší dobro, otče.“

Pokývá vážně hlavou a promne si bradu pravou dlaní. „Tak to nepůjde, dcero.“

Dlouze jsem se nadechla a vydechla. „Nejsem vaše dcera, to za prvé. A ten kostel si vypůjčím s vaším posvěcením nebo bez něj. Už teď jsou hlavní dveře neprodyšně uzavřeny.“

Farář se tlumeně zasměje. „To bych rád věděl jak.“

„Kouzlem,“ odvětlím suše. Vrhne na mě nedůvěřivý pohled. „Můžete je zkusit otevřít, jestli mi nevěříte.“

Muž se zmateně poškrábe na hlavě, potom ukročí a nakonec pomalu dojde ke dveřím kostela, které zkusí otevřít. Poprvé, podruhé, dokonce potřetí a znovu počtvrté a popáté, než mu konečně dojde, že si nevymýšlím. O něco rychleji se vrátí zpátky ke mně. Mhouří zelenomodré oči a podezřívavě si mě prohlíží, nakonec natáhne ruku k jednomu z mých křídel a zastaví se těsně u něj, aby se zeptal: „Smím?“ když mlčky kývnu, přejede mi jemně prsty po hedvábném bílém peří. „Svatá matko, jsou pravá. Ty, vy... totiž,“ rozkocká se. „Hned jsem pryč. Hned. Jen si tady vezmu telefon –“

sáhne na lavici a cosi z ní chvatně bere do levé ruky a zbrkle se žene k bočnímu vchodu.

„Počkejte,“ požádám ho, když si v jeho myšlenkách přečtu, k čemu telefon potřeboval. Od chvíle, kdy jsem Pandoru spálila na popel, už nerespektuji žádné osobní hranice. Pochopila jsem, že důvěra je luxus, který si nemohu dovolit. Farář se zastavil a ztěžka polkl. Několika dlouhými kroky dojdu až k němu. „Podejte mi ruku, otče.“ Požádám ho mírně a on poslouchá. Mlčky s pohledem zaklesnutým do jeho mu vytahuju dlouhý rukáv až k lokti a sevřu mu pravé předloktí v dlani. Vřele se na něj usměju. *Ted' vyjdeš ven bočním vchodem, zamkneš za sebou dveře a klíče zahodíš do prvního kanálu, který budeš míjet. Potom dojdeš domů, převlékneš se do pyžama, vlezeš si do postele, zavřeš oči a budeš spát. Až se probudíš, uvědomíš si, že tohle všechno byl jenom sen a spadne ti kámen ze srdce.*

Ještě nikdy jsem nezkusila vlastní vůlí zmanipulovat něčí mysl. Neměla jsem ani zdání, jestli to zabere, ale musela jsem to aspoň zkusit, jinak ho budou mít za blázna. Když jsem pustila jeho ruku, farář zívá.

„Měl bych jít asi ještě spát. Je brzy,“ poznamenal, vytáhl svazek klíčů a zmizel za bočními dveřmi. Užasle jsem za ním zůstala chvíli zírat. Povedlo se.

Přešla jsem do středu kostela a rozhlédnu se na všechny strany, abych se znovu ujistila, že farář byl opravdu jedinou živou duší v budově. Uleví se mi, když se přesvědčím, že to tak opravdu je. Pohledem zkontroluju všechny možné východy. Všechny jsou zamčené nebo zatarasené mou mocí.

„Diákone!“ zvolám čelem k oltáři. Nic se neděje. Ticho. „Diákone, slyšíš mě?“ zmocňuje se mě strach. Možná nepřijde. Možná ve svojí

velikosti už dávno nad lidmi zlomil hůl a jejich svatostánky jsou mu k smíchu. Možná má strach. Strach ze mě. Ví o mojí moci a byl by blázen, kdyby mi vběhl rovnou do náručí. Jako ovce.

„Ale, ale, ale,“ ozve se za mnou mlaskavě. Prudce se otočím. „Proč bych měl mít strach z někoho, kdo si nedokáže ohlídat ani vlastní myšlenky, drahá neteřinko.“

Vzteky se mi chtělo po něm něco hodit za to, že mě zastihl nepřipravenou a v duchu jsem si v hlavě vmžiku vystavěla bariéru přesně tak, jak mě to učila Pandora. Teprve pak jsem si ho začala důkladněji prohlížet. Zdá se úplně obyčejný, není ani oslnivě krásný jako Gabriel nebo můj otec. Ani nijak zvlášť charismatický jako Rafael nebo Lucifer. Na první pohled bych si myslela, že je to obyčejný smrtelník s hnědýma očima a vlasy měděné barvy, které políbilo slunce přesně jen na tak dlouho, aby jimi probleskovalo několik o pár odstínů světlejších loken tolik podobných mým vlastním. Podvědomě si pohladím ohon na temeni hlavy. Diákon přikývne. „Jsou po mojí matce, tvojí babičce.“ Potom se uchechtne: „Nebo bych měl říct raději prababičce?“

Překvapeně zamrkám. „Jak dlouho to víš?“

Diákon nakloní hlavu ke straně. „Tuším to už delší čas, ale důkaz se mi do rukou dostal teprve nedávno.“

Polilo mě horko. Svitky, otec, Lucifer! „Jak?“

Diákon se úlisně pousmál, opřel se o jednu z lavic, vytáhl z pochvy u pasu nůž a začal si čistit nehty. „Vlastně jsem nechal věcem volný průběh. Zvlášť, když jsi tam rozpoutala tu rozkošnou malou revoluci. Skoro jsem nemusel hnout prstem. Když pak padli hradby, stačilo poslat Lucifera tam, kam patřil už od samého začátku. Do věčného ohně.“

„Ne!“ vykřikla jsem a švihla po něm ohnivou kouli, bez potíží se jí vyhnul, a tak narazila do mojí vzdušné bariery přede dveřmi kostela, kde okamžitě zhasla.

Ohlédne se tím směrem. „To je moc šikovná věc, že? Taky ji mám rád. Když ji dobře použiješ, nezůstanou žádné stopy. A nemusíš ani lidem lézt do hlavy. Mimochodem to, jak jsi namluvila tomu chudákovi, že má jít domů spát nebylo třeba. Vyřídil jsem to hned, jak za sebou zamkl dveře. Už tvou existenci nikomu neprozradí.“

„Snad jsi ho...“ nedořekla jsem. Přece to byl nevinný člověk. Smrtelník. Navíc oddaný jemu.

„Přejelo ho auto. Ještě nějakou dobu se bude kroutit v nemocnici mezi světy a pak... Ho čeká očištec.“

„Očištec? Ale vždyť, byl to přece farář. Věřil v tebe. Uctíval tě. Měl by mít dávno vyhrazené místo v Edenu,“ zaprotestuju chabě.

Diákon pokrčí rameny. „Dospěl jsem k rozhodnutí, že každý smrtelník se za svého života dopustil nějakého toho hříchu a Eden jsem popustil Peklu.“ Svoje slova nechával pár vteřin viset ve vzduchu, abych měla dost času si uvědomit, že moje matka ani Daniel nemají nejmenší naději na to, že se z očištee dostanou na lepší místo. A otec... nechtěla jsem ani domýšlet, co udělal jemu. Nůž, kterým si ještě před chvílí čistil nehty, teď nechal spadnout zpátky na své místo do pochvy u pasu a než znovu promluvil, významně se zakřenil a hnědé oči mu potemněly.

„Nakonec tudy v poslední době často utíkaly bytosti, které na Zemi nemají co dělat.“

Mluví o mně. Vím to. Chce mě vyprovokovat, ale já mu to nechci dovolit. Došla jsem příliš daleko, ztratila jsem už příliš mnoho, abych mu teď dovolila tak snadno zvítězit. Nádech. Výdech. Nádech.

Výdech. Hlavně, klid Yasminne, musíš být úplně klidná. Ticho. Absolutní ticho. Je to tady. Dokázala jsem to, chce se mi skoro smát i plakat zároveň, když si uvědomím, jak snadné to vlastně celou tu dobu bylo. A já toho nevyužívala.

Diákon pomalu teatračně zatleská. „Jak tohle děláš?“

„Když ti to řeknu, budu tě muset zabít,“ syknu a maličko se přikrčím pro případ, že by ho napadlo na mě zaútočit. Jeho výraz se totiž najednou změnil z povýšeného v chladný. Jako by si nasadil nečitelnou masku. Myslí jsem zkusila zabloudit do jeho hlavy, ale okamžitě jsem narazila na neprostupnou zeď.

„To uděláš stejně,“ zavrčí a vrhne se na mě, přesně jak jsem čekala. Bleskově máchnu křídly a nechávám ho proběhnout pod sebou. V tu chvíli mu z ramen jako blesk vyšlehnou mohutné zlaté perutě, které ozáří celou chrámovou loď tolik, až z toho bolí oči. Zamrkám a přikryju si je dlaní. Když konečně zaostřím, je už ve vzduchu přímo proti mně a z dlaní mu vytryskne mohutný příval vroucí vody. Svůj tlakový štít jsem stihla zvednout jen tak tak, abych se vyhnula opaření. Zvedám se ještě výš, vděčná za vysoký klenutý strop, abych se dostala z jeho z přímého dosahu. Natáhnu paže a pod kůží v dlaních mě zašimrá známý pocit, když z nich vytryskne stříbrný oheň a přesně omotává Diákonův krk a ramena. Klesnu na jeho úroveň a zadívám se mu do hnědých očí. „Tvoje vláda, strýčku. Právě skončila.“

Diákon se ušklíbne a chce něco říct, ale já utáhnu smyčku kolem jeho krku tak pevně jak to jen jde. Vychutnávám si pocit vlastní moci a sleduju, jak naprázdno otvírá ústa. Pomsta je sladká. V tom mi hlavou probleskne myšlenka nebo vzpomínka, nepatří mi, je jeho, ale nějak se mu podařilo překonat můj duchovní štít. Trvá to sotva

setinu vteřiny. Vidím Merihema, stojí na samém vrcholu Empire State Building, přes rameno má přehozenou svou omšelou mošnu plnou všemožných prášků a vodiček, cosi v ní hledá a když to konečně najde, široce se usměje, vytáhne lahvičku s práškem ven, nakonec ji otevře a... Vysype dolů. Stříbrošedý třpytivý prášek unáší vítr přes celý New York až k oceánu a daleko za něj.

Než se stačím zastavit, Diákon naposledy zalapá po dechu a pak už je z něj jen hromádka popela nápadně podobné barvy jakou měla nákaza, která se snesla na celý svět. Jen namísto stříbra je prášek prokvetlý zlatými šupinkami, které se třpytí v svitu svíček přesně tak dlouho, než líně všechny dopadnou na podlahu kostela.

Kapitola 4

Bez naděje

*Železných, slyš, zvonů zvuk –
smutný zvuk!
Ký svět vážných myšlenek se v jejich píseň shluk!
V tiché noci mrtvý vzduch
jakým děsem vpad jich ruch,
v naše srdce smutnou hrozbou jak se vryl!*

Edgar Allan Poe

Co teď? Pomyslím si, potom, co jsem se odšourala do svého bytu jako zpráskaný pes. Měla jsem jít nejdřív po Merihemovi a teprve pak se mstít. Udělala jsem to zase. Jsem absolutně nepoučitelná. Jak to Lucifer říkal, příliš vznětlivá a svéhlavá. Jenže musí být způsob, jak Merihemovo záškodnictví napravit. Posadím se na gauč v obývacím pokoji a snažím se zklidnit zrychlený dech. Pohled upřu na hodiny vedle knihovny a nějakou dobu na ně jen mlčky zírám a prodávám dluze každou vteřinu, která uplyne. V tom si uvědomím, že jsem řešení měla celou dobu přímo před sebou. Stačí, abych se vrátila zpátky do chvíle, než jsem Daniela opustila. Když včas varuju Yasminne z minulosti, Diane nikdy neodletí do Paříže, Asmodea neupálí a Daniel... Daniel se mnou vychová naši dceru. Položím si dlaň na dosud ploché břicho, v tu chvíli zase ucítím to

jemné tření motýlích křídel, jako kdyby mi odpovídala. Ona souhlasí, uvědomím si a usměju se. „Půjdem za tatínkem, Rosie.“

Přesunout se v čase není vůbec tak snadné jako zastavit ho. Vrátit se zpět je pak v podstatě nemožné. Už po třetí se snažím zklidnit svou mysl. Vyčistit ji od všeho a oprostít se od současnosti, upírat se jenom k tomu bodu, kdy jsem zůstala sama v našem New Yorkském bytě, sbalila si věci a odešla pryč, jenže to nejde. Jako by ta chvíle byla už příliš daleko a moje vzpomínky na ni rozmlžené. Možná se musím nejdřív naučit kratší skoky a až budu tuhle svou schopnost lépe ovládat, dovolí mi moje podvědomí skočit dál. *S tím nepočítej, je to příliš nebezpečné.* – ozve se ten protivný hlásek, kdesi vzadu v mojí hlavě. „Trhni si,“ oduším a soustředím se na to, abych se vrátila zpátky do chvíle, kdy jsem se dnes při přípravě oběda řízla do ukazováčku. Je to jen pár minut, mohlo by to vyjít. Povzbuzuju samu sebe v duchu. Tiše sedím na pohovce. Nádech. Výdech. Nádech. Výdech. Nádech.

Nejdřív bylo absolutní ticho a potom, potom jsem uslyšela ten zvuk. Z kuchyně se ozve ostré zasyknutí. Slyším, jak nůž s hlasitým zařinčením dopadl na zem, když jsem ho leknutím upustila. Otevřu oči, abych se přesvědčila, že tady opravdu jsem, že se mi to povedlo, když mě najednou pohltní ticho a zmar.

Stojím u kuchyňské linky, kterou od obývacího pokoje dělí jen bar s jídelním stolem. Ukazováčkem mi tepe prudká bolest, ale já ji vůbec nevnímám. Není důležitá, protože se mi to konečně podařilo. Přenesla jsem se v čase. Trvalo to jen pár vteřin možná minutu, ale byla jsem to já. Po obědě to zkusím znovu.

Sedím pohodlně usazená na zemi se zavřenýma očima a soustředím se jen vlastní dech a na chvíli, kdy jsem spatřila své starší

já na gauči. Nesedla jsem si tam ze strachu, že bychom tam mohli být všechny tři. Nejdřív jsem ucítila brnění na konečcích prstů, které se postupně šířilo celým mým tělem. Potom nastalo ticho, ne úplně stejné absolutní ticho jako když zastavím čas. Pořád slyším cosi jako svištění nebo hodně tichý sykot malého broučka. A najednou je to tu, otevřu oči a vidím sebe, ale ne jednou nebo dvakrát, jsem všude. Kam se podívám, jsou moje starší já, i moje mladší já a všechny Yasminne ke mně upírají vyděšené pohledy. Během několika vteřin zůstanu jen já a současná Yasminne, která stojí pořád za kuchyňskou linkou. Pátřevě si mě prohlíží. „Už jsem tu byla snad tucetkrát, ale ještě nikdy se mi nepodařilo tady zůstat déle než pár vteřin. Proč?“

Pokrčím rameny. Nevzpomínám si, že bych viděla víc než jednu Yasminne, když jsem vařila. V tom mi to došlo. „Protože já jsem se nepřenesla do minulosti, ale do budoucnosti.“

Zamračila jsem se na sebe. V tom mi tělo ochromila ostrá bolest, vystřelující z podbřišku. Objala jsem si břicho a svalila se na koberci vzad. Yasminne byla vmžiku u mě a když se mě dotkla, ozvalo se mi v uších ostré lupnutí a pohltila mě temnota.

Kolena se mi podlomila, jen co zmizela z koberce. Bolest mi vystřelovala z kříže a podbřišku do celého těla. Mezi nohama jsem ucítila lepkavou vlhkost. Před očima se mi na vteřinu setmělo, když jsem si uvědomila, co se děje. Rosalii. Musím do nemocnice. Nesmím o ni přijít. S dlaní přitisknutou k břichu se po čtyřech snažím doplazít k telefonu. Než se ozve hlas na druhé straně, zdá se mi to jako věčnost. Operátorka se mě snaží uklidnit, když jí zadýchaně popíšu situaci a nadiktuju adresu. Po tvářích se mi koulejí slzy, nesmím o ni přijít. Nesmím. Najdu jiný způsob, jak zachránit lidstvo, vyvinu ten protilék sama, když to bude třeba, ale nesmím ztratit Rosalii. Ona je

to jediné, co mi ještě zbývá. Na čem mi záleží. Z chodby se ozve bušení a hlasy záchranářů, chci jim odpovědět, ale najednou se mi zatočí hlava a ztrácím vědomí.

Mám žízeň. Strašlivou žízeň, jako kdybych nepila aspoň sto let. Moje víčka jsou tak těžká, jako z olova. Cítím se, jako kdyby se mnou někdo vytřel podlahu. Zamrám a nějakou dobu mi trvá, než se mi podaří zaostřit. Malíček mi svírá kolíček s hadičkou, která vede do přístroje, který jako by mi odpočítával čas. Čas. Vůbec mě nenapadlo, že bych ti mohla svoje dítě ohrozit. Moje dítě. Žije? Potřebuju to vědět. Rozespale se rozhlížím po nemocničním pokoji. Hledám kohokoliv, kdo by mi odpověděl, ale jsem tu úplně sama. Pomalu se posadím na posteli, v tom začne přístroj vedoucí k mému malíčku pípát mnohem rychleji. Zamračím se na něj a strhnu si kolíček z prstu. Ozve se táhlé ještě nepříjemnější dlouhé, nekonečně dlouhé zapípání, které mi doslova rve uši. Chvatně si kolíček znovu nasadím, což přístroj aspoň trochu zklidní. Ve vteřině se ve dveřích objevuje sestra a vlídně se na mě usmívá.

„Máte žízeň?“ zeptá se a já přikývnu. „Strašnou.“

„Aby ne, spala jste skoro dva dny. Doktoři už si s vámi nevěděli rady.“

„Proč?“ zašeptám ochraptěle.

Sestřička pokrčí rameny. „Nic vám nebylo. Nebyla jste v kómatu, ani jste už nekrvácela. Prostě jste se jen nechtěla úplně probudit, ale životní funkce ukazovali jenom na obyčejný vydatný spánek. Navíc bylo v podstatě nemožné vám zavést kanylu s výživou. Tedy řeknu vám, takové cévy jako máte vy, by vám mohl leckdo závidět. Jen já jsem vás napichovala snad desetkrát a nemáte ani jizvičku nebo modřinku. Prostě nic.“